

Arrest

**nr. 43 176 van 10 mei 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ADRIAENSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juli 2006 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 7 juli 2006. Op 4 juni 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 1 725 van 14 september 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 1 juli 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 september 2009.

1.4. Op 29 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het district Malistan in de provincie Ghazni. U diende een eerste asielaanvraag in als minderjarige op 7 juli 2006. U legde daarbij geen enkel document neer. In uw asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U tekende daartegen beroep aan en op 14 september 2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS bevestigd. Op 1 juli 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U maakte geen gewag van enig nieuw element om uw tweede asielaanvraag op te steunen. Uw asielaanvraag steunt op hetzelfde asielrelaas dat u bij uw eerste asielaanvraag naar voor bracht. U legde evenmin enig document neer ter staving van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Het CGVS wijst in eerste instantie naar haar eerste beslissing van 5 juni 2007 waarin het achtte dat uw verklaringen omtrent de activiteiten van uw vader, waarop uw asielaanvraag was gebaseerd, vaag waren en de kennis aangaande uw vader en zijn problemen beperkt was. Deze vaststellingen deden afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag hebt u op geen enkele wijze getracht om de bevindingen van het CGVS in haar eerste beslissing, minstens aangaande het asielrelaas, te weerleggen. U gaf geen uitleg betreffende de summierheid en vaagheid van uw verklaringen. U legde ook geen enkel document of ander begin van bewijs voor ter staving van uw asielrelaas. U stelde ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw best zou doen om enige documenten voor te leggen (zie verslag DVZ 01/07/2009 vraag 36). Echter hebt u heden, eind december 2009, nog steeds geen document voorgelegd. Aldus blijft het CGVS er bij dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maakt.

*Wat uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dient volgende te worden opgemerkt. Vooreerst legde u incoherente verklaringen af aangaande uw beweerde vertrek naar Iran op elfjarige leeftijd. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag op het CGVS dat u met twee of drie vrienden naar Iran reisde. **H. (...)** en **M. (...)** waren er daar twee van (zie gehoorverslag CGVS 26/04/07 p.3). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u op het CGVS echter dat u samen reisde met **R. (...)** mee naar Iran reisde, u herinnerde u zich geen andere namen (zie gehoorverslag CGVS 24/09/09 p.3 en 4). Ten tweede legde u geen enkel document neer dat uw verblijf in Afghanistan, noch in Iran kan staven. U verklaarde geen contact meer te hebben, noch met Afghanistan, noch met Iran. Dat is weinig geloofwaardig indien u tot uw elf jaar in Afghanistan zou hebben gewoond en nadien vijf jaar lang in Iran woonde. Dit werd door de RvV eveneens als ongeloofwaardig afgedaan. De RvV merkte op dat u op de DVZ bij uw eerste asielaanvraag verklaarde het telefoonnummer te hebben van iemand uit uw streek en dat uw oom in staat was u te bereiken (zie verslag DVZ 19/09/06 vraag 42). Ten derde kan u niet duidelijk verklaren waarom u in Iran nooit enig document is uitgegeven. Volgens uw verklaringen kwam u op elfjarige leeftijd aan in Iran, in het jaar 2001 (zie gehoorverslag CGVS 24/09/09 p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Afghanen in dat jaar de kans kregen zich te registreren. Dat u niet precies op de hoogte bent van de gang van zaken, doet vermoeden dat u niet in Iran was of dat u bepaalde informatie en/of documenten wil achterhouden voor het CGVS. Ten vierde, en zoals de RvV correct opmerkte, zijn uw verklaringen over uw periode in Afghanistan dermate vaag en toont u niet aan bekend te zijn met het Afghanistan onder de Taliban. Dit doet vermoeden dat uw verklaringen omtrent uw vertrek niet correct zijn. Aldus toont u niet aan waar u van afkomstig bent, noch waar u verbleef alvorens in België asiel aan te vragen, waardoor het CGVS niet in staat is om een juiste beoordeling te maken betreffende de door u geuite nood aan bescherming.*

Aldus kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u uw vrees op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij aan de vier voorwaarden zoals gesteld in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), voldoet. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd vermits deze zich beperkt tot de verwijzing naar de negatieve appreciatie van zijn eerste asielaanvraag zonder de problematiek van verzoeker zelf afdoende te onderzoeken of de huidige situatie in “Iran” onderzocht te hebben, het feit dat de Commissaris-generaal verzoeker niet gelooft, onvoldoende is om te besluiten dat hij niet in levensgevaar zou verkeren bij terugkeer naar zijn land van herkomst en ook de gestelde ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Iran niet afdoende gemotiveerd is.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer naar “Iran” expliciet zal worden blootgesteld aan repercussies van de Afghaanse autoriteiten en dat er, gezien de recente politieke omwenteling en het gewapend conflict, geen garanties kunnen geboden worden voor zijn veiligheid. Verzoeker verwijst naar de door hem meegemaakte feiten en is van mening dat hij bij een terugkeer het risico zou lopen op een ondraaglijk en onmenselijk leven en dat zijn recht tot leven hem gedwongen zal ontzegd worden.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij op geen enkele wijze getracht heeft om de bevindingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag te weerleggen, (ii) hij geen uitleg gaf omtrent de summierheid en vaagheid van zijn verklaringen, en hij op heden nog steeds geen document heeft voorgelegd ter staving van zijn asielrelaas, ofschoon hij eerder stelde zijn best te doen om documenten voor te leggen, (iii) hij incoherente verklaringen aflegde aangaande zijn beweerde vertrek naar Iran op elfjarige leeftijd, (iv) hij geen enkel document neerlegde dat zijn verblijf in Afghanistan, noch in Iran kan staven, (v) het weinig geloofwaardig is dat hij geen enkel contact meer zou hebben met Afghanistan of Iran, (vi) het niet duidelijk is waarom hem in Iran nooit enig document is afgegeven aangezien hij in 2001 in Iran aankwam en in dat jaar Afghanen er de kans kregen om zich te registreren, en de vaststelling dat hij niet op de hoogte is van de gang van zaken dan ook doet vermoeden dat hij niet in Iran was of dat hij bepaalde informatie en/of documenten wil achterhouden, (vii) zijn verklaringen over zijn periode in Afghanistan vaag zijn en hij niet aantoonbaar bekend te zijn met het Afghanistan onder de Taliban hetgeen doet vermoeden dat zijn verklaringen omtrent zijn vertrek niet correct zijn, en (viii) hij het hierdoor de Commissaris-generaal onmogelijk maakt een juiste beoordeling van zijn nood aan bescherming te maken.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende als minderjarige waarbij hij verklaarde dat hij op elfjarige leeftijd zijn land van herkomst, Afghanistan, ontvlucht was naar Iran uit vrees dat hem iets zou overkomen omwille van het Taliban-verleden van zijn vader en hij na vijf jaar illegaal verblijf in Iran naar België was gereisd. Verzoekers eerste asielaanvraag werd ongeloofwaardig bevonden en ook in beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 4 juni 2007, werd verzoeker bij arrest nr. 1 725 van 14 september 2007 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, blijkt uit voornoemd het arrest dat (i) verzoeker te vage verklaringen aflegde over de rol van zijn vader binnen de Taliban, de mensen waarmee zijn vader problemen had, de problemen van zijn oom en zijn vertrek uit Afghanistan, (ii) zijn jeugdige leeftijd geen afdoende verklaring is voor zijn vage verklaringen aangezien hij minstens verslag moet kunnen geven over zijn eigen ervaringen, (iii) het niet kan overtuigen dat hij alle contact zou verloren hebben met zijn

oom, (iv) hij geen enkel bewijs levert aangaande zijn vijfjarig verblijf in Iran, (v) hij zonder aannemelijke verklaring in gebreke blijft elementen aan te brengen ter staving van zijn identiteit, vluchtrelaas en vervolgingsvrees waardoor zijn verklaringen dan ook ongeloofwaardig voorkomen, (vi) zijn verklaringen interne coherentie missen en niet worden geobjectiveerd, (vii) zijn ongenueanceerde en niet toegelichte verklaringen het ongeloofwaardig maken dat verzoeker in Afghanistan woonde of er recent vandaan komt, en (viii) hij geen aanspraak kan maken op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij zijn identiteit niet aantoont, noch waar hij woonde vooraleer hij naar België kwam en noch dat hij deze verblijfplaats heeft verlaten omwille van een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn vorige asielaanvraag uitgeput en de Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

2.5. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker geen enkel nieuw element heeft voorgelegd ter staving van zijn tweede asielaanvraag, hetgeen door verzoeker overigens ook zo wordt gesteld tijdens zijn gehoor: *“Welke nieuwe documenten kan of wil u voorleggen? Neen, vorige aanvraag legde ik al uit dat ik geen contact heb met familie, ik kan het niet bereiken en ik kan geen nieuwe documenten krijgen. (...) Waarom opnieuw asiel aangevraagd in 2009, 1 juli? Ik wachtte op 2 jaar om een duidelijk antwoord te hebben, voogd heeft me gezien twee maanden voor 18 worden, ze zeiden iets te zullen doen, maar ze kwamen niet, dn heb ik zelf asiel aangevraagd om een duidelijk antwoord te krijgen.”* (CGVS, p. 2). Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus kan verzoeker dan ook bezwaarlijk de Commissaris-generaal verwijten zich te hebben beperkt tot de verwijzing naar de in zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid, zonder onderzoek te doen naar de eigen problemen van verzoeker en de huidige situatie in Iran, vermits er geen nieuwe elementen ter beoordeling zijn voorgelegd aan de Commissaris-generaal. Waar verzoeker, aan de hand van een korte uiteenzetting van zijn asielmotieven, ook argumenteert te voldoen aan de in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag gestelde definitie van een ‘vluchteling’ en stelt dat de beweerde ongeloofwaardigheid niet voldoende is om aan te nemen dat hij niet in levensgevaar zal verkeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat een herhaling van de asielmotieven, noch het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing volstaan om de reeds gedane vaststellingen te ontkrachten.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een individuele bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Gelet op het feit dat reeds in 's Raad arrest nr. 1 725 werd geoordeeld dat verzoeker zowel zijn identiteit als zijn (recent) verblijf in Afghanistan en in Iran niet aangetoond heeft en hij er thans evenmin in slaagde zijn identiteit, nationaliteit en verblijf in Afghanistan en zijn vertrek naar Iran aannemelijk te maken, hetgeen - in tegenstelling tot wat verzoeker beweert - wordt toegelicht in de bestreden beslissing, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

Voor zover verzoeker zich nog beroept op de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas en hij ook nu geen nieuwe elementen heeft voorgelegd ter weerlegging van deze appreciatie. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS